

Eskaaderimatka Gdanskiin 2011- osa 3 Trygve Österman

Torstai 28.7.2011 oli lähtöpäivä. Viiden päivän Gdanskissa oleskelun jälkeen alkoi kotimatka. Alkuperäinen suunnitelma oli palata pitkin Baltian rannikkoa. Se oli kyllä jo aika tuttu aikaisemmista käynneistä ja päätettiin palata takaisin samaa reittiä kuin tullessa pait-si, että poikettaisiin Puolan ja Saksan raja-alueella olevalle sisävesialueelle. Tämä alue oli Huru- ukko porukalle uusi. Ennen lähtöä poikkesin tankkaamassa. Tämä oli ensimmäinen tankkaus lähdön jälkeen. Tankkiin meni 700 l ja matkaa oli kertynyt 674 M. Hinta oli sama kuin Suomessa, eli 1,35 Euro/l. Vajaan tunnin jokiajon jälkeen oltiin Gdankin lahdella. Seuraava satama oli Hel, joka sijaitsee Gdankin lahtea rajaavan pitkän niemen itäkärjes-sä. Tämä oli uusi tuttavuus, mutta ei erottunut muista rannikon pikkukaupungeista. Tämä-kin oli täynnä matkamuisto- ym. kojuja sekä turisteja. Yöunta häiritsi satamaan tuleva aal-lokko, mutta köysien virittelyn jälkeen saatiin unenpäästä kiinni. Aamulla kymmenen ai-kaan lähdettiin kohti Lebaa. Aallokko oli aikamoinen, mutta vajaan tunnin ajon jälkeen käännettiin myötäiseen ja meno oli sen jälkeen oikein mukavaa. Poikettiin Puolan suurim-massa kalasatamassa Wladislowowossa. Siellä on myös pieni vierassatama, merirosvo-laivoja ja turisteja. Illalla saavuttiin Lebaan. Kiinnitimme veneet taas samaan paikkaan, aallonmurtajan kylkeen, kuin menomatcallakin. Merirosvolaivojen hoilauksen säestämänä vietettiin muuten rauhallinen yö.

Aamulla taas ulapalle. Sattui kuitenkin pieni viivästys kun keulapotkuri ei suostunut toimi-maan. Se on aika tärkeä varuste kun 15 t painava vene yritetään kääntää ahtaassa sata-ma-altaassa. Poranterästä tein uuden sokan ja taas oli pelit kunnossa. Melkein tyynessä kelissä suunnattiin kohti länttä. Poikettiin Uts-kan satamassa jossa oli käynnissä vieras-venesataman saneeraustyö. Ensi kesänä siel-lä on sitten iso ja komea satama. Yöpymis-kohteeksi valittiin Darlowo. Ennen varsinaista satamaa on avattava silta. Se aukeaa joka täysi tunti ja suunnilleen vartin odotuksen jäl-keen päästiin satamaan. Satamakapteeni tuli sanomaan, että täällä ei saa kiinnittyä. Kesti jonkin aikaa ennen kuin tajuttiin, että hän tarkoitti, että useamman veneen rinnakkain kiinnittyminen ei ole joen kapeuden takia sal-littu. Taas olimme pikkukaupungissa joka oli yli äyräittänsä täynnä turisteja. Yö oli rauha-ton. Ihmiset kävelivät pitkin laituria ja juopu-neet pitivät meteliä veneen vieressä. Kolmen aikaan yöllä heräsin siihen, että veneemme takakannella istui ihmisiä juomassa ”virvok-keitaan”. Aamulla sillan avattua lähdettiin taas merelle.

Kalanostajia Dziwnowin satamassa

Wolinin vierassatamassa

Nyt oli jo 31.7. Iltapäivällä käännettiin keula sisään jokeen joka vie sisävesialueelle. Ensimmäinen satama oli Dziwnow. Kiinnityttiin kyljittäin kalastusalusten keskelle. Kampela tuntuu olevan se kala jota täällä kalastetaan. Sitä tuli tonnikaupalla satamaan pitkin yötä. Aamulla kyläläiset kävivät ostoksilla ja niin mekin. Neljä komeaa kampelaa löysi tiensä meidän jääkaappiin. Heti lähdön jälkeen oli taas silta edessä. Satamakapteenin mukaan sen piti aueta klo 10.00 mutta täällä merirosvot määräävät aikataulusta ja se aukesi vasta 10.30. Penelope ja Saukko kävivät tankkaamassa ja matka jatkui mutkittlevaa ja matalaa jokimaisemaa etelään. Välillä oli niin matalaa, että piti vetää tyhjäkäynnille. Tuli mieleen Elbe 11 vuotta sitten. Wolinin kohdalla oli seuraava silta, jonka aukeamista odotettiin pari tuntia. Sillan jälkeen oli vierassatama. Satamamaksu oli ainoastaan 3,70 euro/yö. Joen toisella puolella oli viikinkikylä jossa naiset kävivät. Kees tutustui porukkaan, joka kunnostaa vanhoja veneitä. Jokeen on sodan aikana upotettu veneitä ja ne ovat pysyneet hyvässä kunnossa happaman veden ansiosta. Nyt näitä veneitä nostetaan ja kunnostetaan. Keesin mukaan Puolalainen punaviini on oikein maukasta.

2.8 lähdettiin taas liikkeelle. Tulimme suurelle järvelle. Olin aikaisemmin ajanut järven poikki Swinemündestä Stettiniin, eli pohjois-eteläsuunnassa. Nyt matka oli itä-

länsisuunnassa. Järven ympärillä on lukuisia pieniä satamia mutta paksu sinilevämatto ei oikein houkutellut pitempään oleskeluun. Järvellä liikkui paljon kalastajia sekä muutama vesibussi. Vapaa-ajan veneilijöitä oli lähinnä saksalaisia. Klo 10.10 ylittiin Puolan ja Saksan raja. Se oli poijuilla merkitty linja järven poikki. Saavuttiin Wolgastin kaupunkiin, jossa oli iso satama. Meillä oli huono tuuri koska juuri tänään olivat kaikki vieraspaikat varattuina muutamalle isolle jokilaivalle. Lähdimme siis eteenpäin ja löydettiin Karlshagenin kalasatama. Suuntasin keulan paikkaan joka oli merkattu vapaaksi vieraspaikaksi mutta "Hafenüberführer" tuli näyttämään, että ei tänne vaan tuonne toiselle puolelle. No tottelevana miehenä suuntasin sinne ja Mikko Saukolla perään. Siellä taas oli kalastaja vastassa ja huusi kurkku suorana Weck Weck. Tajusin ilmeestä ettemme olleet tervetulleita tällekin puolelle. Satamakapteeni ja kalastaja huusivat kuorossa jonkin aikaa ja lopputulos oli, että saamme kiinnittyä rinnakkain tähän. Kesti noin puoli tuntia kun satamakapteeni ilmestyi autolla veneen viereen ja kurkku suorana käski meitä heti satamakonttoriin. Hän myös ilmoitti, että jou-

Saksan rajan ylitys

lähdettiin taas liikkeelle. Tulimme suurelle järvelle. Olin aikaisemmin ajanut järven poikki Swinemündestä Stettiniin, eli pohjois-eteläsuunnassa. Nyt matka oli itä-länsisuunnassa. Järven ympärillä on lukuisia pieniä satamia mutta paksu sinilevämatto ei oikein houkutellut pitempään oleskeluun. Järvellä liikkui paljon kalastajia sekä muutama vesibussi. Vapaa-ajan veneilijöitä oli lähinnä saksalaisia. Klo 10.10 ylittiin Puolan ja Saksan raja. Se oli poijuilla merkitty linja järven poikki. Saavuttiin Wolgastin kaupunkiin, jossa oli iso satama. Meillä oli huono tuuri koska juuri tänään olivat kaikki vieraspaikat varattuina muutamalle isolle jokilaivalle. Lähdimme siis eteenpäin ja löydettiin Karlshagenin kalasatama. Suuntasin keulan paikkaan joka oli merkattu vapaaksi vieraspaikaksi mutta "Hafenüberführer" tuli näyttämään, että ei tänne vaan tuonne toiselle puolelle. No tottelevana miehenä suuntasin sinne ja Mikko Saukolla perään. Siellä taas oli kalastaja vastassa ja huusi kurkku suorana Weck Weck. Tajusin ilmeestä ettemme olleet tervetulleita tällekin puolelle. Satamakapteeni ja kalastaja huusivat kuorossa jonkin aikaa ja lopputulos oli, että saamme kiinnittyä rinnakkain tähän. Kesti noin puoli tuntia kun satamakapteeni ilmestyi autolla veneen viereen ja kurkku suorana käski meitä heti satamakonttoriin. Hän myös ilmoitti, että jou-

Museosukellusvene Peenemünden satamassa

dumme maksamaan 5 euroa sakkoa siitä, ettemme ole ilmoittautuneet satamakonttorissa viiden minuutin sisällä saapumisestamme. Tällainen on kuulemma satamassa määräys. Pikkaisen rupesi ottamaan nuppiin kun hän vielä haukkui meitä varkaaksi koska Mikko oli parhaillaan täyttämässä vesitankkia. No, mehän käveltiin konttoriin satamapomon tarkassa vartioinnissa ja maksoimme kaiken mitä hän meille määräsi.

Aamulla oli tarkoitus tutustua lähistöllä olevaan Peenemünden kaupunkiin. Se on se paikka missä saksalaiset kehittivät V1- rakettiaan. Se oli myös merkittävä laivastotukikohta. Sen verran oli jäänyt paha maku suuhun, että Penelopen ja Saukon tankkauksen jälkeen Kröslinin satamassa, joka on iso ja moderni (ja täynnä), suunnattiin ulos Itämerelle kohti Rönneä. Odottaessa kävin pyörähtämässä Penemünden satama-altaassa ja kuvasi siellä olevaa venäläistä museosukellusvenettä.

Matka Rönneen oli aika kuoppainen kovan vastatuulen takia. Klo 19.00 oltiin kiinni Rönnessä samassa poijussa kuin pari viikkoa sitten. Penelope oli joutunut hiljentämään ja saapui satamaan noin puoli tuntia meidän jälkeen. Kees oli kyllä aika väsynyt. Keulahytti oli vuotanut ja petivaatteet kastuneet. Hän teki itselleen ruokaa ja taas hän oli vanha itsensä.

Seuraavana päivänä otimme suunnan kohti Simrishamnia. Kees jäi vielä lepäämään ja hän oli päättänyt käydä katsomassa vanhoja tuttuja Ruotsin rannikolla. Loppumatka sujui sitten vanhoja jälkiä seuraamalla. Uusia paikkoja olivat Oskarshamn ja Gryts varv. Gryts varv oli positiivinen yllätys. Pieneen kylään oli rakennettu turistikeskus, johon kuuluu mökkikylä, ravintola, vierasvenesatama, Tukholmalaisille kotisatama ja iso venetelakka. Paikka palvelee lähinnä Tukholmalaisia, mutta varsinkin vierasvenepaikat ovat kaikkien käytettävissä. Pitää kuitenkin olla tarkka, jotta löytää paikat alueen perällä ravintolan alapuolella.

Suomen raja ylitettiin 13.8. klo 20.20 Suomen aikaa. Olimme Maarianhaminassa klo 23.00. Kokonaismatka Korppoo – Gdansk – Korppoo oli 1500M.

Kuvat otti Lissu ja tekstin kirjoitti Trygve

